

HANDHAVINGSCOLLEGE

ARREST

van 9 februari 2023 met nummer
in de zaak met rolnummer

Verzoekende partij

vertegenwoordigd door advocaat
met woonplaatskeuze te

Verwerende partij

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering, ten verzoeken van de Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme, voor wie bij delegatie optreedt: de gewestelijke entiteit (het Departement Omgeving - afdeling Handhaving)

vertegenwoordigd door
afdelingshoofd, met kantoor te 1000 Brussel, Koning Albert II-laan 20, bus 8

I. Voorwerp van het beroep

Verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 15 januari 2022, geregulariseerd op 11 februari 2022, de vernietiging van de beslissing van de gewestelijke entiteit van 17 december 2021 met nummer _____ waarmee haar een alternatieve bestuurlijke geldboete wordt opgelegd van 1.000 euro wegens schending van artikel 6, lid 2 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (hierna: OVD) en van artikel 5.2.1, §6, lid 2 van het decreet van 5 april 1995 houdende de algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: DABM). Er wordt haar met name verweten dat ze een ingedeelde inrichting van klasse 3 en met name een opslagplaats voor dierlijke mest van ongeveer 80 m³ exploiteerde zonder aktenaam (rubriek 28.2.c.1 van bijlage 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne - hierna: VLAREM II).

II. Rechtspleging

Verwerende partij legt het administratief dossier neer.

Partijen worden opgeroepen voor de openbare zitting van 6 oktober 2022. Ze stemmen in met het schriftelijk behandelen en in beraad nemen van de vordering (conform artikel 41, §3 van het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges).

III. Feiten

1.

Op 30 juli 2019 stelt een intergemeentelijk toezichthouder van milieu en veiligheid (hierna: verbalisant), op vraag van het college van burgemeester en schepenen van op de percelen van verzoekende partij te het volgende vast:

“ ...

Korte beschrijving van de activiteiten en de vergunningstoestand: ...

Milieuvergunningen:

De exploitant geeft tijdens de controle aan eind jaren 90 een melding te hebben ingediend bij voor de exploitatie van de rubrieken: 9.3 t.e.m. 9.7, 9.9, 28.2, 53.2 en 32.4 (privé gebruik). De exploitant kan tijdens de controle geen kopie van de aktenaam voorleggen.

geeft nadien aan geen meldingsdossier of aktenaam terug te kunnen vinden.

De exploitant bezorgt ons via e-mail een ontvangstbewijs (bijlage 4) van 'een meldingsdossier van een landbouwexploitatie voor eigen gebruik' daterend van 25.04.1997.

...

Vaststellingen: ...

- de intergemeentelijk toezichthouder komt ter plaatse om vaststellingen te doen in het kader van milieuwetgeving, in het bijzonder Vlarem rond de exploitatie van: stallen van paarden; opslag mest; opslag hout, hooi, stro; paardrijpiste

...

Volgende mogelijke ingedeelde activiteiten worden aangetroffen: ...

2. Mestopslag:

De mesthoop bevindt zich op perceel naast de stallen. Bestuurder verklaart spontaan dat deze mesthoop een oppervlakte heeft van 40m², een hoogte van 2m en bijgevolg een inhoud van 80m³. Opslagplaatsen van dierlijke mest in een agrarisch gebied met een opslagcapaciteit van 80m³ zijn op basis van bijlage 1 Vlarem II ingedeeld onder rubriek 28.2.c.1. Dit betreft een klasse 3 rubriek.

Volgens artikel 5.9.2.2§1, lid 2 Vlare II moeten permanente opslagplaatsen voor vaste dierlijke mest buiten de stal langs drie zijden omgeven zijn door mestdichte wanden van voldoende hoogte. De vierde zijde moet dermate aangelegd zijn dat afspoeling van het drain- en regenwater uit deze permanente opslagplaats niet mogelijk is. Artikel 5.9.2.2§2 luidt ... De mesthoop is aan 2,5 zijden voorzien van betonnen elementen. In de half open zijde is een opvangputje voorzien. Hierin watert niet enkel de mesthoop af. Het is niet duidelijk waar dit water terecht komt (opvangciterne, oppervlaktewater, riool?) en wat er met dit water gebeurt (uitgereden als mest, afgevoerd naar verwerker of geloosd?). De 4de zijde is afgedicht met een houten, niet mestdichte schutting. De mesthoop is vlak naast een gracht gelegen. Het is niet onmogelijk dat drain) en regenwater langs deze zijde in de gracht terechtkomt. De opslag is nog niet vergund.

...

Deze vaststellingen worden opgenomen in het aanvankelijk proces-verbaal nr. van 12 augustus 2019, dat op dezelfde dag wordt afgesloten (hierna: PV) en wordt overgemaakt aan de procureur des Konings en aan verzoekende partij.

2.

De procureur des Konings ontvangt het PV op 22 augustus 2019 en geeft op 23 augustus 2019 aan de gewestelijke entiteit AMMC kennis van de verlenging van zijn beslissingstermijn (artikel 16.4.32 DABM). Met een kantschrift van 18 maart 2020 vraagt de procureur des Konings aan de politiezone Noord om de verbalisant te willen vragen naar 'een punctuele reactie op de verschillende argumenten' van verzoekende partij. Nadat de verbalisant op 14 mei 2020 in kennis is gesteld van deze vraag, antwoordt ze hierop op 3 juni 2020. Dit antwoord wordt opgenomen in het navolgend proces-verbaal nr. van 3 juni 2020, dat wordt afgesloten op 5 juni 2020 en op dezelfde dag wordt overgemaakt aan de procureur des Konings.

Op 30 juni 2020 ontvangt de gewestelijke entiteit de melding van de procureur des Konings van 23 juni 2020 dat het milieumisdrijf niet strafrechtelijk zal worden behandeld.

3.

Op 22 juli 2020 brengt de gewestelijke entiteit verzoekende partij op de hoogte van haar voornemen om een alternatieve bestuurlijke geldboete op te leggen voor onder meer het exploiteren van een opslagplaats voor dierlijke mest van ongeveer 80 m³ zonder aktename. Ze wijst haar daarbij op de mogelijkheid van een bestuurlijke transactie mits betaling van 2.475 euro (artikel 6.4.36, §3 DABM). Ze nodigt haar ook uit om bij gebreke van tijdige en volledige betaling van de voorgestelde geldsom een schriftelijk verweer mee te delen, eventueel

vergezeld van een vraag tot hoorzitting, en biedt haar de mogelijkheid om inzage te vragen in het administratief dossier.

Verzoekende partij gaat niet over tot betaling en bezorgt op verschillende tijdstippen tijdens de maanden september en oktober 2020 een schriftelijk verweer aan de gewestelijke entiteit, waarbij ze niet vraagt om te worden gehoord.

4.

Op 12 juli 2021 legt de gewestelijke entiteit een geldboete op van 3.050 euro voor respectievelijk de exploitatie van een ingedeelde inrichting van klasse 2 en met name een rijschool dan wel inrichting voor ruitersport met een gedraineerde rijpiste van 20m op 60m (rubriek 32.4 van bijlage 1 van VLAREM II) en de exploitatie van een ingedeelde inrichting van klasse 3 en met name een opslagplaats voor dierlijke mest van ongeveer 80 m³ (rubriek 28.2.c.1 van bijlage 1 van VLAREM II). Verzoekende partij wordt hiervan met een aangetekende brief van 15 juli 2021 in kennis gesteld.

5.

Tegen deze beslissing wordt door verzoekende partij op 16 augustus 2021 een verzoek tot vernietiging ingesteld bij het Handhavingscollege. Tijdens deze procedure trekt verwerende partij op 5 oktober 2021 haar boetebeslissing in, naar aanleiding van de kennisname van 'nieuwe informatie' van verzoekende partij 'omtrent de toerekenbaarheid, met name de inhoud van de milieumelding en meer informatie over georganiseerde lessen'. In navolging hiervan wordt het beroep van verzoekende partij door het College verworpen wegens gebrek aan voorwerp met het arrest van 16 december 2021 met nummer _____ in de zaak met rolnummer _____

6.

De bestuurlijke boeteprocedure wordt vervolgens hernomen. Verzoekende partij bezorgt op 25 oktober 2021 haar schriftelijk verweer met verzoek om te worden gehoord. In navolging hiervan wordt verzoekende partij op 25 november 2021 gehoord.

7.

Op 17 december 2021 legt de gewestelijke entiteit een geldboete op, waarvan verzoekende partij met een aangetekende brief van 23 december 2021 in kennis wordt gesteld. Dat is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

Verzoekende partij voert de schending aan van:

- de artikelen 16.4.36 en 16.4.37 DABM
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet)
- de artikelen 10, 11, 12, 14 en 190 van de Grondwet
- 'het beginsel van behoorlijke bekendmaking'

Ze stelt in een eerste onderdeel dat de bestreden beslissing onwettig is omwille van de onregelmatigheid van de opstart van de boeteprocedure doordat de brief van 13 juli 2020, waarmee de gewestelijke entiteit haar op de hoogte bracht van het voornemen om een alternatieve bestuurlijke geldboete op te leggen, niet was ondertekend. Ze stelt in een tweede onderdeel dat de bestreden beslissing ook onwettig is omdat daaruit niet blijkt dat ze is genomen en ondertekend door het daartoe bevoegde orgaan van de gewestelijke entiteit, met name het afdelingshoofd, zodat ze dit ook niet kan verifiëren. Ze stelt dat met name niet blijkt dat de ondertekenaar van deze beslissing 'medewerker' is van (het afdelingshoofd van) de gewestelijke entiteit en gemachtigd is om de beslissing te nemen en te ondertekenen omdat er in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar een delegatiebesluit dat behoorlijk is bekendgemaakt. Ze meent dat de ondertekening van beide documenten nochtans een substantiële formaliteit is. Ze merkt nog op dat het College zich bij een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing omwille van dit middel niet in de plaats kan stellen van de gewestelijke entiteit omdat de aangevoerde onwettigheden daarmee niet kunnen worden opgevangen en de indeplaatsstelling enkel kan wat betreft het bedrag van de boete.

Beoordeling door het College

1.

Verzoekende partij stelt tevergeefs dat de bestreden beslissing onwettig is omwille van de onregelmatigheid van de opstart van de boeteprocedure en met name omdat de brief van 13 juli 2020, waarmee ze door de gewestelijke entiteit op de hoogte is gebracht van het voornemen om een alternatieve bestuurlijke geldboete op te leggen, niet was ondertekend.

De gewestelijke entiteit brengt verzoekende partij met een aangetekende brief van 22 juli 2020 op de hoogte van het voornemen om een alternatieve bestuurlijke geldboete op te leggen naar aanleiding van de vaststellingen in het PV, waarbij ze verzoekende partij wijst op de mogelijkheid van een bestuurlijke transactie. Dit blijkt uit het administratief dossier (waaruit volgt dat deze brief 13 juli 2020 vermeldt als datum, maar volgens de bestreden beslissing pas op 22 juli 2020 is verstuurd), terwijl verzoekende partij ook niet betwist dat ze deze brief in goede orde heeft ontvangen. Ze bevestigt dit zelfs expliciet in haar mailbericht aan de gewestelijke entiteit van 31 juli 2020, waarin ze naar aanleiding van de ontvangst van deze brief kopie vraagt van het administratief dossier en toelichting vraagt bij de voorgestelde transactiesom, zonder dat ze daarbij aanvoert dat deze brief niet is ondertekend. Verzoekende partij betwist ook niet dat deze brief conform is met de vereisten die artikel 16.4.36, §1 en §3 DABM en artikel 75/2 van het besluit van de Vlaamse regering van 12 december 2008 tot uitvoering van titel XVI DABM (hierna: Milieuhandhavingsbesluit) ter zake opleggen. Het staat dan ook vast dat verzoekende partij tijdig en regelmatig is ingelicht van het voornemen van de gewestelijke entiteit om naar aanleiding van het PV, waarvan ze eerder ook al kopie ontving, een bestuurlijke boeteprocedure op te starten en dat ze in het licht hiervan op nuttige wijze tegenspraak kon voeren en ook voerde door het indienen van een schriftelijk verweer en de toelichting hiervan tijdens een hoorzitting. In die optiek toont verzoekende partij alleszins niet aan dat haar belangen zijn geschaad door de beweerde ontstentenis van een handtekening onder de brief waarmee de gewestelijke entiteit haar in kennis stelde van het voornemen om een alternatieve bestuurlijke geldboete op te leggen.

Verzoekende partij maakt bovendien ook niet aannemelijk dat deze brief niet behoorlijk was ondertekend. De gewestelijke entiteit weerlegt dit argument in de bestreden beslissing door te wijzen op de vaststelling dat ze 'de poststukken die verzonden werden wel degelijk ondertekende', maar dat ze 'geen scan bewaart (en hiertoe ook niet is verplicht) van de oorspronkelijke aangetekende brief die wel ondertekend werd voor verzending'. Ze verwijt verzoekende partij daarbij dat 'het stuk dat voorgelegd wordt een digitaal gegenereerde kopie van deze kennisgevingsbrief betreft', die 'samen met de andere dossierstukken op 27 oktober 2021 aan de raadsman van (verzoekende partij) werd overgemaakt'. Verzoekende partij beweert enkel het tegendeel, zonder deze overwegingen concreet bij haar argumentatie te betrekken.

2.

Verzoekende partij stelt ook tevergeefs dat de bestreden beslissing onwettig is omdat daaruit niet blijkt dat ze is genomen en ondertekend door het daartoe bevoegde orgaan van de

gewestelijke entiteit en met name door het afdelingshoofd, waardoor ze dit ook niet kan verifiëren.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze namens het afdelingshoofd is ondertekend door in opdracht van Verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat niet blijkt dat deze personen gemachtigd zijn om de boetebeslissing te nemen en te ondertekenen. Ze maakt daarbij ten onrechte abstractie van het besluit van het afdelingshoofd van de afdeling Handhaving van 14 februari 2019 houdende aanwijzing van de gewestelijke entiteit, bevoegd voor het opleggen van alternatieve en exclusieve bestuurlijke geldboetes, en delegatie van handtekening aan personeelsleden van de gewestelijke entiteit, dat is gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 16 april 2019. Uit de artikelen 3 en 4 van dit besluit, dat regelmatig is bekendgemaakt en door iedereen kan worden geraadpleegd, blijkt dat zowel als zijn aangeduid als personeelslid van de gewestelijke entiteit en dat het hoofd van de afdeling, met het oog op een efficiënte en doelgerichte interne organisatie, aan beiden delegatie van handtekening heeft gegeven, onder meer voor wat betreft het beslissen over het opleggen van een alternatieve bestuurlijke geldboete in de zin van artikel 16.4.37, lid 1 DABM en voor de kennisgeving van deze beslissing aan de vermoedelijke overtreder in de zin van artikel 16.4.37, lid 1 DABM. De bestreden beslissing werd dan ook genomen en ondertekend door de daarvoor bevoegde personen. De vaststelling dat er in de bestreden beslissing bij het 'regelgevend kader' niet expliciet wordt verwezen naar dit besluit van 14 februari 2019 doet daaraan geen afbreuk en betekent niet dat ze ter zake niet afdoende is gemotiveerd.

Het middel wordt verworpen.

B. Vijfde, zesde en zevende middel

Standpunt van de partijen

Verzoekende partij voert de schending aan van:

- rubriek 28.2.c.1 van bijlage 1 van VLAREM II
- de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet
- het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur
- het verbod op machtsoverschrijding
- 'de waarborg van de dwaling'

Ze betwist in essentie het bestaan en de toerekenbaarheid van het milieumisdrijf waarvoor haar een alternatieve bestuurlijke geldboete wordt opgelegd.

In het zevende middel voert ze aan dat uit het PV waarop de bestreden beslissing steunt niet blijkt dat ze een opslagplaats voor dierlijke mest in de zin van rubriek 28.2.c.1 van bijlage 1 van VLAREM II exploiteert. Ze stelt dat daaruit enkel blijkt dat er paarden en met name een dekhengst en een merrie in de stallen aanwezig waren, zodat daarin niet wordt vastgesteld dat er sprake is van dierlijke mest van vee dat wordt geweid of op een intensieve veehouderij wordt gehouden.

In een viijfde middel verwijt ze de gewestelijke entiteit dat deze ten onrechte abstractie maakt van het feit dat ze de exploitatie van de mestopslag als ingedeelde inrichting van klasse 3 in 1997 effectief heeft gemeld. Ze stelt dat ze op 29 augustus 1995 overging tot de melding van haar landbouwexploitatie, waarvan ze het bewijs voorlegt, waarna ze in april 1997 'een nieuwe update-melding met de rubriek mestopvang heeft gedaan', zoals blijkt uit de ontvangstbevestiging hiervan door de gemeente met een brief van 25 april 1997, die ze ook voorlegt. Ze stelt dat de gewestelijke entiteit ten onrechte uitgaat van de veronderstelling dat de ontvangstbevestiging van 1997 betrekking heeft op de melding van 1995 omdat ze betrekking heeft op een 'geactualiseerde melding' waarin 'de mestopvang terdege wordt gemeld, namelijk met opgave van rubriek 28.2', dan wel op 'een aangepaste melding klasse 3 voor de beperkte landbouwexploitatie met opgave van de dieren en de mestopvang-exploitatie'. Ze meent dat dit ook blijkt uit deze ontvangstbevestiging omdat er daarin, in tegenstelling tot de melding uit 1995, sprake is van 'het indienen van een meldingsformulier inzake exploitatie van een klasse 3 inrichting', waarbij 'klasse 3 er precies is door en ingevolge de opgegeven mestopvang', zodat 'er in 1997 niet meer sprake is dat de gemelde inrichting niet tot de klasse 3 behoort omdat de toen gemelde landbouwexploitatie de quota niet overschreed'. Ze stelt dat ze 'eenmaal de geactualiseerde exploitatie klasse is gemeld in april 1997 immers ook een bijkomende stedenbouwkundige vergunning kan aanvragen, hier voor een schuilhok'.

In een zesde middel voert ze aan dat het milieumisdrijf houdende het exploiteren van een opslagplaats voor dierlijke mest in de zin van rubriek 28.2.c.1 van bijlage 1 van VLAREM II zonder aktenaam haar niet kan worden verweten omdat er sprake is van onoverwinnelijke dwaling in haar hoofde. Ze steunt deze dwaling als schulduitsluitingsgrond op de houding van de betrokken overheden voor de opmaak van het PV. Ze wijst daarbij met name op de vaststelling dat de gemeente, die sinds 1995 ingevolge de melding op de hoogte is van de exploitatie, daarover sindsdien geen opmerkingen maakte, hoewel deze in het licht van de

procedures van verzoekende partij tegen de vergunningen voor de aanpalende exploitatie had aangegeven dat ze verzoekende partij extra zou controleren. Ze meent dat ze er in die optiek mocht van uit gaan dat de mestopslag regelmatig was gemeld in 1995 dan wel in 1997 dan wel dat deze meldingen daarover toereikend waren. Ze merkt daarbij op dat het college van burgemeester en schepenen in haar beslissing van 27 juni 2016 houdende weigering van de aanvraag tot regularisatie van onder meer de mestvaalt, waarbij ze de exploitatie in navolging van de melding van 1995 heeft aangemerkt als het 'houden van paarden voor hobbydoeleinden', heeft erkend dat de mestvaalt in het licht van de aanleg van stallen een logisch gevolg is voor de tijdelijke opslag van paardenmest. Ze wijst ook op de vaststelling dat de Afdeling Landbouw en Visserij daarover naar aanleiding van een controle van de exploitatie in juni 2015 geen opmerkingen maakte, hoewel de exploitatie van de mestopslag naast de paardenstallen nochtans duidelijk was. Ze wijst tenslotte op de vaststelling dat uit het voorgelegde mestafzetdocument blijkt dat ze 'steeds de mestopvang heeft aangegeven bij de Mestbank'. Ze stelt dat elke redelijke en voorzichtige persoon er in het licht van deze omstandigheden mocht van uit gaan dat de exploitatie van de opslagplaats voor dierlijke mest regelmatig was gemeld.

Beoordeling door het College

1.

De gewestelijke entiteit kan een alternatieve bestuurlijke geldboete opleggen voor gedragingen die strijdig zijn met de milieuvoorschriften in artikel 16.1.1, lid 1 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: DABM) en die naargelang de keuze van de procureur des Konings ook strafrechtelijk kunnen worden bestraft overeenkomstig de artikelen 16.6.1, 16.6.2, 16.6.3, 16.6.3bis, 16.6.3ter, 16.6.3quater, 16.6.3quinquies, 16.6.3sexies en 16.6.3septies DABM (artikel 16.4.27, lid 2 DABM en 16.1.2, 2° DABM). Elke opzettelijke of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending van de gehandhaafde regelgeving is in beginsel strafbaar (artikel 16.6.1, §1 DABM), zodat opzet niet noodzakelijk is vereist. De geldboete kan enkel worden opgelegd aan de 'overtreder', hetzij degene die een milieumisdrijf pleegt of die opdracht geeft om handelingen te stellen die een milieumisdrijf uitmaken (artikel 16.4.25, lid 1 DABM). De kwalificatie van de feiten als een milieumisdrijf en de toerekenbaarheid hiervan aan verzoekende partij als overtreder vormt dus de grondslag voor de bevoegdheid van de gewestelijke entiteit om haar een geldboete op te leggen en raakt de openbare orde. Het College dient dit dan ook desnoods ambtshalve te onderzoeken, waarbij de rechten van verdediging moeten worden gewaarborgd.

Een bestuurlijke geldboete is een punitieve sanctie, waarbij de bewijslast van het milieumisdrijf en de overtreder berust bij de gewestelijke entiteit. Het bewijs van de feiten en het daderschap kan met het oog op bestuurlijke beboeting, naar analogie met de bewijsvoering in strafzaken, in beginsel met alle middelen van recht worden geleverd. De principiële vrije bewijsvoering betekent dat dit bewijs onder meer kan worden geleverd door een geheel van samenhangende feitelijke vaststellingen, die éénsluidend eenzelfde persoon als pleger van een milieumisdrijf aanduiden. De beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, en het vermoeden van onschuld zoals onder meer bepaald in artikel 6, lid 2 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, omringen de bewijslevering met waarborgen op procedureel en inhoudelijk vlak.

2.

De gewestelijke entiteit overweegt met betrekking tot de toerekenbaarheid in de bestreden beslissing het volgende:

“ ...

Vermoedelijke overtreder baat aan
uit.

een hengstenhouderij en fokkerij

Vermoedelijke overtreder diende hiervoor een milieumelding klasse 3 in, voor een landbouwexploitatie voor eigen gebruik. De gemeente bevestigde de ontvangst van deze melding op 25 april 1997. Het meldingsformulier, dat op 12 juli 2021 overgemaakt werd aan het handhavingscollege, specificeerde de exploitatie als ‘beperkte landbouwexploitatie – persoonlijk gebruik’ met als verduidelijking bij de rubrieken Schapen: 25; Kalveren: 2; Paarden/Pony's: 3; Konijnen: 100; Kippen: 100; Kalkoenen: 20; Koeien/vaarzen: 2; eenden: 20. Het begeleidend schrijven bij het gevoegde liggingsplan verduidelijkte evenwel dat geen van de indelingsdrempels overschreden werd, en het formulier louter een formaliteit betrof.

Op 30 juli 2019 stelde verbalisant vast dat: ... - Opslagplaats voor dierlijke mest, ong. 80 m³

Conform 28.2.c.1 van bijlage 1 VLAREM II (indelingslijst) is de opslag van dierlijk mest in agrarisch gebied vanaf 10 m³ een inrichting van klasse 3. Deze activiteit (opslagplaats voor meer dan 10 m³ dierlijk mest) werd niet vermeld in het milieumeldingsformulier d.d. 29 augustus 1995. Zoals het begeleidend schrijven bij het liggingsplan bij deze milieumelding d.d. 1 september 1995 eveneens duidt, overschreed de toen gemelde landbouwexploitatie van vermoedelijke overtreder de quota niet en betrof dit op dat ogenblik een niet ingedeelde inrichting. Dit is in overeenstemming met het gegeven dat de gemeente geen melding van een klasse 3 inrichting terugvond voor deze locatie, gezien de gemelde inrichting niet tot de 3^e klasse ingedeeld werd.

Vermoedelijke overtreder beschikt op het moment van de vaststelling derhalve niet over een geldige milieumelding voor de opslag van ongeveer 80 m³ dierlijk mest. Dit is een schending van artikel 5.2.1, §6 tweede lid van het DABM wat stelt dat voor de exploitatie van een ingedeelde inrichting of activiteit van de derde klasse of voor de verandering ervan een meldingsakte vereist is als vermeld in artikel 6, tweede lid van het Omgevingsvergunningsdecreet.

...

Verzoekende partij toont in het licht van de stukken van het administratief dossier en de procedurestukken niet aan dat het oordeel van de gewestelijke entiteit, dat de vastgestelde feiten moeten worden beschouwd als een milieumisdrijf dat haar kan worden toegerekend, foutief dan wel kennelijk onredelijk is en dat er ter zake (minstens) gerede twijfel bestaat.

3.

Verzoekende partij betwist (onder het zevende middel) tevergeefs het bestaan van het milieumisdrijf waarvoor haar een alternatieve bestuurlijke geldboete wordt opgelegd. Ze betwist met name tevergeefs dat ze op het ogenblik van de vaststellingen door de verbalisant op 30 juli 2019 een ingedeelde inrichting van klasse 3 in de zin van rubriek 28.2.c.1. van bijlage 1 bij VLAREM II, met name een opslagplaats voor dierlijke mest van ongeveer 80 m³, exploiteerde zonder aktename.

Rubriek 28.2.c.1. van bijlage 1 bij VLAREM II bepaalt op het ogenblik van de vaststellingen door de verbalisant dat een 'opslagplaats van dierlijke mest, waaronder verstaan wordt door vee uitgescheiden natuurlijke afvalstoffen of een mengsel van strooisel en door vee uitgescheiden natuurlijke afvalstoffen, ongeacht of het vee wordt geweid of op intensieve veehouderij wordt gehouden', behoort tot de derde klasse als deze opslagplaats is gelegen in een agrarisch gebied en een volume heeft tussen 10 m³ en 5000 m³. Artikel 1.1.2 VLAREM II definieert op het ogenblik van de vaststellingen (onder 'definities dieren/opslag mest (Hoofdstukken 5.9. en 5.28.)') het begrip 'vee' als 'alle voor gebruiks- of winstdoeleinden gehouden dieren' en het begrip 'dierlijke mest' als 'excrementen van vee of een mengsel van strooisel en excrementen van vee, alsook producten daarvan'.

De verbalisant stelt in het PV met betrekking tot de 'mestopslag' vast dat 'de mesthoop zich bevindt naast de stallen' en dat de bestuurder van verzoekende partij 'spontaan verklaart dat deze mesthoop een oppervlakte heeft van 40m², een hoogte van 2m en bijgevolg een inhoud van 80m³, terwijl deze feitelijke vaststelling door verzoekende partij op zich niet wordt betwist. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze 'mesthoop' niet ressorteert onder rubriek 28.2.c.1 van bijlage 1 van VLAREM II omdat de mest afkomstig is van haar paarden en deze

niet kunnen worden beschouwd als 'vee dat wordt uitgeweid' en ook niet als 'vee dat op intensive veehouderij wordt gehouden'. De paarden van verzoekende partijen moeten worden beschouwd als 'vee' en scheiden 'dierlijke mest' uit in de zin van de definities hiervan in artikel 1.1.2 VLAREM II, terwijl deze dierlijke mest wordt verzameld op een opslagplaats, zoals door verzoekende partij overigens op zich niet wordt betwist. Haar bewering dat haar paarden niet worden geweid en ook niet worden gehouden op een intensieve veehouderij is daarbij niet relevant omdat uit de lezing van rubriek 28.2.c.1 van bijlage 1 bij VLAREM II blijkt dat deze betrekking heeft op 'opslagplaatsen van dierlijke mest'. De vaststelling dat het begrip 'dierlijke mest' daarin nogmaals nader wordt gedefinieerd doet op zich geen afbreuk aan de definitie hiervan en ligt overigens in dezelfde lijn van deze definitie. De opmerking dat onder het begrip 'dierlijke mest' wordt verstaan 'door vee uitgescheiden natuurlijke afvalstoffen of een mengsel van strooisel en door vee uitgescheiden natuurlijke afvalstoffen, ongeacht of het vee wordt geweid of op intensieve veehouderij wordt gehouden', betekent enkel dat daarmee wordt bedoeld op de al dan niet met strooisel gemengde uitgescheiden natuurlijke afvalstoffen van alle vee. De latere versie van rubriek 28.2 van bijlage 1 bij VLAREM II (vanaf 1 oktober 2019) spreekt overigens louter over de 'opslag van dierlijke mest'.

4.

Verzoekende partij betwist (onder het vijfde middel) ook tevergeefs dat het milieumisdrijf waarvoor haar een alternatieve bestuurlijke geldboete wordt opgelegd haar niet kan worden toegerekend omdat ze de exploitatie van de mestopslag als ingedeelde inrichting van klasse 3 in april 1997 effectief heeft gemeld, zoals blijkt uit de ontvangstbevestiging hiervan van de gemeente van 25 april 1997.

De gewestelijke entiteit wijst in de bestreden beslissing bij de toerekenbaarheid van het milieumisdrijf op de voorliggende stukken uit 1995 en 1997 met betrekking tot de milieumelding door verzoekende partij, waaruit ze afleidt dat deze 'op het moment van de vaststelling niet beschikt over een geldige milieumelding voor de opslag van ongeveer 80 m³ dierlijk mest'. Verzoekende partij toont aan de hand van de voorliggende stukken niet aan dat deze beoordeling foutief is omdat de gewestelijke entiteit daarbij ten onrechte voorbijgaat aan de vaststelling dat ze de opslagplaats voor dierlijke mest in april 1997 wel degelijk heeft gemeld en dat deze melding moet worden onderscheiden van de eerdere melding in 1995.

Verzoekende partij legt een 'meldingsformulier' van 29 augustus 1995 voor, dat betrekking heeft op een nieuwe inrichting. Daarin wordt onder de titel 'aard en technische kenmerken van de inrichting' het 'voorwerp van de exploitatie' omschreven als 'beperkte landbouwexploitatie - persoonlijk gebruik', terwijl er bij de 'rubriek(en)' uit Indelingslijst VLAREM wordt vermeld:

'Schapen=25; Kalveren= 2; Paarden/Pony's= 3; Konijnen= 100; Kippen= 100; Kalkoenen= 20; Koeien/vaarzen= 2; eenden= 20'. Ze legt ook een brief aan de gemeente van 1 september 1995 voor, waarmee haar bestuurders indertijd aansluitend op het ingediende meldingsformulier kopie voegden van het 'liggingsplan', dat echter niet wordt voorgelegd, zodat niet blijkt of de mestopslag zoals vastgesteld in het PV daarop al was aangeduid. In deze brief stelt ze aan de gemeente dat 'de indiening van het meldingsformulier slechts louter een formaliteit is, gezien we de kwota niet overschrijden, zoals u ons reeds had gemeld'. Ze legt tenslotte een brief van de gemeente van 25 april 1997 voor, waarin wordt bevestigd dat er door haar bestuurder 'een meldingsformulier inzake exploitatie van een klasse 3 inrichting werd ingediend voor een landbouwexploitatie voor eigen gebruik'.

Uit de door verzoekende partij voorgelegde stukken met betrekking tot de melding van haar exploitatie blijkt enkel dat ze in 1995 een volgens haar zelfs niet vereist meldingsformulier indient voor een 'beperkte landbouwexploitatie - persoonlijk gebruik', waarop (de rubriek voor) de opslagplaats voor dierlijke mest van meer dan 10 m³ niet is vermeld. Voorts blijkt daaruit dat de gemeente met een brief van 25 april 1997 de ontvangst bevestigt van 'een meldingsformulier inzake exploitatie van een klasse 3 inrichting voor een landbouwexploitatie voor eigen gebruik', zonder dat de gemelde rubrieken van bijlage 1 bij VLAREM II daarin nader worden geconcretiseerd. De bewering van verzoekende partij dat ze in april 1997 met betrekking tot haar exploitatie, na de melding in 1995, een tweede 'geactualiseerde' melding indiende, waarbij de mestopslag (deze keer wel) werd gemeld, vindt dus geen steun in deze stukken, terwijl ze ook niet impliciet kan worden afgeleid uit de brief van de gemeente van 1997. Deze bewering is bovendien geheel tegenstrijdig met de argumentatie van verzoekende partij in haar eerder verzoek tot vernietiging van de initiële boetebeslissing van 12 juli 2021, gekend onder rolnummer _____ waarbij ze in haar verzoekschrift meermaals expliciet stelde dat de ontvangstmelding van 1997 betrekking heeft op haar melding van 1995, in het kader waarvan ze zelfs opmerkte dat 'de reden van het laattijdig opmaken, door de Gemeente op 25 april 1997, van het ontvangstbericht van het meldingsformulier van 29 augustus 1995 thans, 25 jaar later, onduidelijk is'. Verzoekende partij kan in het licht van dit eerder duidelijk standpunt op heden bezwaarlijk ernstig voorhouden dat ze met betrekking tot haar exploitatie in augustus 1995 een melding deed, en vervolgens in april 1997 een tweede 'geactualiseerde' melding deed. Zoals gesteld liggen er hiervan ook geen bewijsstukken voor, terwijl het overigens vreemd voorkomt dat verzoekende partij stukken kan voorleggen met betrekking tot een melding van 1995, maar blijkbaar niet meer beschikt over stukken met betrekking tot een (beweerde) nieuwe melding in 1997.

Gelet op deze vaststellingen toont verzoekende partij niet aan dat de gewestelijke entiteit, mede in het licht van de kennisname van de argumentatie in haar verzoek tot vernietiging van de initiële boetebeslissing, ten onrechte uitgaat van het gegeven dat de ontvangstbevestiging van de gemeente van 1997 betrekking heeft op haar melding van 1995 en dat niet blijkt dat ze de exploitatie van de mestopslag als ingedeelde inrichting van klasse 3 op dat ogenblik effectief heeft gemeld. Ze toont ook niet aan dat het kennelijk onredelijk is om uit het geheel van de voorliggende stukken af te leiden dat de exploitatie waarvoor ze in 1995 een milieumelding indiende op dat ogenblik geen ingedeelde inrichting of activiteit omvatte en dat de gemeente hiervan om die reden geen melding van een klasse 3 inrichting terugvindt.

5.

Verzoekende partij voert (onder het zesde middel) ook tevergeefs aan dat het milieumisdrijf waarvoor haar een alternatieve bestuurlijke geldboete wordt opgelegd haar niet kan worden verweten omdat ze zich in licht van de houding van onder meer de gemeente kan beroepen op dwaling en er met name rechtmatig mocht van uitgaan dat haar eerdere milieumeldingen met betrekking tot de exploitatie in 1995 en 1997 volstonden.

Elke opzettelijke of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending van de gehandhaafde regelgeving is in beginsel strafbaar. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er sprake is van onoverwinnelijke dwaling en dat met name elke normaal redelijk en vooruitziend persoon, geplaatst in dezelfde omstandigheden, ook niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat de opslagplaats voor dierlijke mest op het ogenblik van de vaststellingen door de verbalisant een meldingsplichtige inrichting van klasse 3 betrof, waarvoor er vooralsnog geen aktenaam voorligt.

Verzoekende partij betwist op zich niet dat ze als exploitant weet dat een opslagplaats voor dierlijke mest in een agrarisch gebied een ingedeelde inrichting is die behoort tot de derde klasse als deze een volume heeft tussen 10m³ en 5000m³. Overigens diende ze zich in de hypothese dat ze hierover geen afdoende kennis had minstens vooraf degelijk te informeren, waarbij de mogelijke onwetendheid de kwalificatie van de feiten als milieumisdrijf niet wegneemt en op zich geen onoverwinnelijke dwaling uitmaakt. Ze voert tevergeefs aan dat ze dacht dat deze exploitatie regelmatig was gemeld doordat ze daarover na haar melding in 1995 dan wel in 1997 geen opmerkingen kreeg van de gemeente en ook niet van de Afdeling Landbouw en Visserij. Zoals hoger gesteld toont verzoekende partij niet aan dat de gewestelijke entiteit ten onrechte uitgaat van het gegeven dat niet blijkt dat ze de exploitatie van de mestopslag als ingedeelde inrichting van klasse 3 in 1995 dan wel in 1997 effectief bij de gemeente heeft gemeld. Hoewel blijkt dat ze toen stappen heeft ondernomen om haar

(toenmalige) exploitatie te melden, blijkt niet dat deze melding effectief betrekking had op de mestopslag, terwijl dit ook niet blijkt uit de informatie van de gemeente. De bewering van verzoekende partij dat dit is te wijten aan een kwaadwillige houding van de gemeente doet geen afbreuk aan de ontstentenis van een geldige aktenaam op het ogenblik van de vaststellingen door de verbalisant op basis van een regelmatige melding van de mestopslag. Verzoekende partij wijst ook tevergeefs op de vaststelling dat het 'Agentschap voor Landbouw en Visserij, Markt- en Inkomensbeheer' in haar controlerapport van 19 juni 2015 geen opmerkingen maakte over de mestopslag omdat niet blijkt dat deze controle specifiek hierop betrekking had. Verzoekende partij stelt tenslotte tevergeefs dat ze er op basis van het mestafzetdocument mocht van uit gaan dat de opslagplaats voor dierlijke mest bij de gemeente regelmatig was gemeld en dat de gemeente hiervan niet onwetend kon zijn, gelet op de finaliteit hiervan.

Het is bovendien ook niet duidelijk wanneer de mestopslag aldaar meldingsplichtig is geworden doordat het volume hiervan meer bedraagt dan 10 m³. De vaststelling dat de mestopslag op het ogenblik van de vaststellingen een volume had van ongeveer 80 m³ en dus op dat ogenblik meldingsplichtig was betekent immers niet noodzakelijk dat dit ook al zo was op het ogenblik van de melding in 1995 dan wel op het ogenblik van de controle door de Afdeling Landbouw en Visserij in juni 2015 of de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 27 juni 2016 houdende weigering van de aanvraag tot regularisatie van onder meer de mestvaalt. Zo blijkt uit de beslissing van 2016 dat er discussie bestond over de inplanting van deze mestvaalt ter hoogte van de perceelgrens, met name ertegen of op ongeveer 3 meter afstand. Bovendien gaat verzoekende partij ook ten onrechte voorbij aan de vaststelling dat er in deze beslissing (bij de bespreking van de resultaten van het openbaar onderzoek) wordt overwogen dat de dienst publieke ruimte en leefmilieu in haar advies stelt dat 'de exploitanten op basis van bijlage 1 van titel 1 van het Vlarem dienen te onderzoeken of de bedrijfsactiviteiten al dan niet VLAREM-plichtig zijn', waarbij er expliciet wordt gewezen op de vaststelling dat er 'voor een opslag van 10 m³ tot en met 5.000 m³ een milieumelding dient ingediend te worden', zodat verzoekende partij hiervan minstens vanaf dat ogenblik niet onwetend kon zijn en dit alleszins moest verifiëren. Er wordt daarbij bovendien ook overwogen dat er 'desgevallend een milieumelding moet worden ingediend of een milieuvergunning moet worden aangevraagd', waarbij 'de eventuele milieumelding of milieuvergunning geschorst blijft zolang de stedenbouwkundige vergunning niet werd verleend en *vice versa*'. Er wordt in deze beslissing van 2016 dus expliciet gewezen op de koppelingsregeling in het (toenmalige) artikel 5, §2, lid 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, op basis waarvan 'het recht op exploitatie dat meldingsplichtige inrichtingen, waarvoor een stedenbouwkundige vergunning of een stedenbouwkundige melding nodig is, ten gevolge van een melding hebben

verkregen, wordt opgeschort zolang de stedenbouwkundige vergunning niet definitief is verleend of de handelingen waarvoor de stedenbouwkundige melding is verricht niet mogen worden aangevat'. Hoewel verzoekende partij niet aantoont dat ze de opslagplaats voor dierlijke mest regelmatig heeft gemeld en er in die optiek mocht van uitgaan dat er hiervan akte was genomen, gaat ze dus ook voorbij aan deze koppelingsregeling en met name aan de vaststelling dat niet blijkt dat de mestopslagplaats aldaar vanuit ruimtelijk oogpunt regelmatig is vergund.

De middelen worden verworpen.

C. Tweede, derde en vierde middel

Standpunt van de partijen

Verzoekende partij voert de schending aan van:

- de artikelen 16.4.8bis, 16.4.36 en 16.4.37 DABM
- artikel 6 EVRM en het recht van verdediging
- de artikelen 10, 11, 12, 13 en 14 van de Grondwet
- het motiverings-, het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur
- het verbod op machtsoverschrijding
- 'de verjaringsregels'
- 'de antwoordplicht'

Ze voert in essentie aan dat de mogelijkheid van de gewestelijke entiteit om een alternatieve bestuurlijke geldboete op te leggen voor het milieumisdrijf op het ogenblik van de bestreden beslissing al was verjaard en verwijt de gewestelijke entiteit dat de boetebeslissing ter zake niet afdoende is gemotiveerd. Ze meent dat de boetebeslissing alleszins niet is genomen binnen een redelijke termijn.

In een tweede middel verwijt ze de gewestelijke entiteit dat deze in de bestreden beslissing niet antwoordt op haar 'verjaringsgrievens' op basis van het uitgangspunt dat 'de verweten exploitatie (inclusief de mestopslag-exploitatie) dagtekent van 1995-1999'. Ze stelt dat ze deze grieven al ontwikkelde in haar verzoek tot vernietiging van de initiële (ingetrokken) boetebeslissing van 12 juli 2021 en dat de gewestelijke entiteit in het kader van de hernomen boeteprocedure aangaf daarmee rekening te zullen houden. Ze meent dat ze er dan ook op mocht vertrouwen dat de bestreden beslissing een motivering zou bevatten met betrekking tot

haar argumentatie over de verjaring, te meer ze deze argumentatie in het kader van de hoorzitting voor de goede orde expliciet heeft herhaald en de verjaring van openbare orde is.

In een derde middel voert ze (mede op basis van de argumentatie onder het vijfde en zesde middel) aan dat het milieumisdrijf van de exploitatie van een meldingsplichtige opslagplaats voor dierlijke mest van ongeveer 80 m³ zonder aktename ondertussen op basis van artikel 16.4.8bis, §1 DABM is verjaard omdat deze exploitatie 'al in 1995 is aangevangen, namelijk met een melding van klasse 3' van 'een beperkte landbouwexploitatie', waarbij 'mestopslag hierbij een logisch gevolg is van de paardenexploitatie', en 'is bestendigd door functie-wijzigende constructies, uitgevoerd in 1997-1999'. Ze wijst daarbij opnieuw op het gegeven dat 'de opdeling, opgegeven in het meldingsformulier ingediend in april 1997, rubrieken bevatte zoals de mestopvang', en dat de gemeente in de brief van 25 april 1997 de ontvangst hiervan heeft bevestigd. Ze wijst ook op de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 27 juni 2016 houdende weigering van de aanvraag tot regularisatie van onder meer de mestvaalt, die 'relevante aanwijzingen bevat over de gekende mestopslag-exploitatie' en waarin wordt overwogen dat 'een mestvaalt een logisch gevolg is voor de tijdelijke opslag van paardenmest, afkomstig van deze stallen'. Ze stelt dat hieruit blijkt dat het milieumisdrijf dat haar wordt verweten al dateert uit de periode 1995-1999 en de gemeente hiervan ook op de hoogte was, zodat er ter zake wel degelijk controle mogelijk was. Ze verwijt de gewestelijke entiteit dat deze de 20-jarige verjaringstermijn op basis van artikel 16.4.8bis, §1, lid 2 DABM, waarin wordt bepaald dat bestuurlijke maatregelen niet meer kunnen worden opgelegd als er meer dan twintig jaar is verstreken nadat het milieumisdrijf is gepleegd, niet afdoende heeft onderzocht er gemotiveerd en heeft weerhouden. Ze merkt op dat het aanvangspunt van de verjaring volgens dit artikel de datum betreft waarop het milieumisdrijf wordt gepleegd, zodat de aktename van de gemelde ingedeelde inrichting of activiteit van derde klasse daarbij niet relevant is en de melding primeert. Ze herhaalt daarbij dat de gemeente op 25 april 1997 de ontvangst van 'de klasse 3-melding van 1997 formeel heeft bevestigd' en dat 'mestopslag bij deze paardenstal-exploitatie precies een logisch gevolg was', zodat de gemeente 'het risico reeds destijds terdege kon beoordelen'. Ze herhaalt ook dat de exploitatie in 2015 door de Afdeling Landbouw en Visserij is gecontroleerd en 'ok' is bevonden, terwijl 'de mestvaalt-opvang-constructie ter plaatse geheel zichtbaar was'. Ze herhaalt tenslotte dat de gemeente ook in het kader van de beoordeling van haar aanvraag tot regularisatie van onder meer de mestvaalt, die is geweigerd bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 27 juni 2016, 'wel degelijk kennis heeft genomen van het bestaan van de mestopslag-exploitatie', onder meer gelet op de bewaarschriften hierover. Ze betwist opnieuw de overwegingen hierover in de bestreden beslissing bij de toerekenbaarheid van het milieumisdrijf en met name de vaststelling dat 'er bij de gemeente geen milieumelding voor dit

adres blijkt gekend', en meent dat haar ter zake het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Verzoekende partij voert ook aan dat artikel 16.4.8bis, §1, lid 1 DABM ongrondwettig is en strijdig met artikel 6 EVRM omdat de daarin voorziene termijn waarbinnen bestuurlijke maatregelen kunnen worden opgelegd wordt bepaald op vijf jaar na het afsluiten van het proces-verbaal dat voor het milieumisdrijf is opgesteld en niet ingaat op het ogenblik waarop het milieumisdrijf wordt gepleegd dan wel waarop de overheid daarvan kennis neemt of kan nemen dan wel moet worden geacht daarvan kennis te hebben kunnen nemen. Ze stelt dat de overheid hierdoor 'de aanvang van de verjaring naar eigen inzichten vlot kan uitstellen' en 'de rechtszekerheid te ernstig wordt aangetast' doordat het decretaal criterium van 'het afsluiten van een proces-verbaal door een toezichthouder weliswaar op zich objectief is, doch wel een arbitrair gegeven is dat de overheid bovendien zelf willekeuring kan beheren door dit afsluiten uit te stellen'. Ze merkt op dat dit tijdsverloop ook nefaste gevolgen heeft voor de verweermogelijkheden. Ze vraagt om hierover een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. Wat betreft de concrete gevolgen hiervan in voorliggend dossier wijst ze nogmaals op de historiek en in het bijzonder op de melding van de exploitatie van de mestopslag in 1995 dan wel in 1997, waaruit blijkt dat de gemeente hiervan wel degelijk al lang voor de opmaak van het PV op haar verzoek kennis had, en op de bewijsproblemen die ze heden ondervindt door het lange tijdsverloop.

In een vierde middel voert ze de schending aan van de redelijke termijn omdat de gewestelijke entiteit haar beslissingstermijn van 180 dagen op basis van artikel 16.4.37 DABM, die afliep op 10 januari 2021, kennelijk heeft overschreden, waarbij 'het quantum van de overschrijding ongeveer 330 dagen bedraagt'. Ze verwijt de gewestelijke entiteit dat deze bij de beoordeling in de bestreden beslissing van de gevolgen van de overschrijding van de beslissingstermijn, waarbij de boete met 125 euro wordt verlaagd, enkel rekening houdt met de duurtijd van de boeteprocedure op zich, en abstractie maakt van de retroacten die voorafgingen aan de opmaak van het PV en de opstart van de boeteprocedure. Ze herhaalt daarbij (in navolging van de argumentatie onder het vijfde en zesde middel) dat de gemeente alleszins al sinds uiterlijk 2014-2015 kennis had van de exploitatie van de opslagplaats voor dierlijke mest, zodat er voor de opstart van de boeteprocedure al meer dan 5 jaar was verlopen. Ze meent dan ook dat de gewestelijke entiteit bij haar beoordeling niet enkel rekening kan houden met de termijn die is verlopen sinds het verstrijken van haar beslissingstermijn van 180 dagen. Ze verwijt de gewestelijke entiteit ook dat de bestreden beslissing ter zake niet afdoende is gemotiveerd.

Beoordeling door het College

1.

Als de gewestelijke entiteit een milieumisdrijf wil bestraffen met een alternatieve bestuurlijke geldboete dient ze bepaalde termijnen in acht te nemen. Ze beschikt hiervoor enerzijds over een termijn van 5 jaar na de datum van afsluiting van het proces-verbaal dat voor het milieumisdrijf is opgesteld, waarna de mogelijkheid tot het opleggen van een geldboete vervalst (artikel 16.4.30 DABM). Dit is een vervaltermijn, zodat de gewestelijke entiteit na het verstrijken hiervan niet langer bevoegd is om een geldboete op te leggen. Ze dient anderzijds haar voornemen om een bestuurlijke geldboete op te leggen binnen een termijn van 30 dagen na ontvangst van de beslissing van de procureur des Konings over het niet strafrechtelijk behandelen van het milieumisdrijf aan de vermoedelijke overtreder over te maken (artikel 16.4.36, §1 DABM). Vanaf deze kennisgeving beschikt ze dan over een termijn van 180 dagen om te beslissen over het opleggen van een alternatieve bestuurlijke geldboete, die wordt geschorst door het voorstel tot betaling van een geldsom (16.4.36, §3, lid 4 DABM), waarna ze haar beslissing binnen een termijn van 10 dagen aan de overtreder moet betekenen (artikel 16.4.37, lid 1 DABM). Dit zijn ordeterminen waarvan de schending op zich niet wordt gesanctioneerd, zodat de gewestelijke entiteit na het verstrijken hiervan nog altijd bevoegd is om een geldboete op te leggen en de bestreden beslissing om die reden niet noodzakelijk moet worden vernietigd.

De gewestelijke entiteit heeft op basis van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder de redelijke termijneis als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel wel de plicht om binnen een redelijke termijn een (wettige) beslissing te nemen. Onder het begrip 'kennelijk onredelijke termijn' verstaat het College een termijn die zodanig laattijdig is dat het niet meer redelijk kan worden geacht om de overtreder alsnog de normale voor het milieumisdrijf decretaal toepasselijke bestuurlijke punitieve sanctie op te leggen. De redelijke termijnvereiste manifesteert zich ten aanzien van de gewestelijke entiteit als de verplichting om te handelen als een goede huisvader en moet in het licht van de vijfjarige verjaringstermijn, als absolute grens waarbinnen een geldboete kan worden opgelegd, worden geëvalueerd naargelang de concrete omstandigheden. Hierbij kunnen tal van factoren een rol spelen, zoals de complexiteit van het dossier, het gedrag van de bestuurlijke overheden en de houding van de overtreder. De gebeurlijke vaststelling dat de redelijke termijn is overschreden leidt op zich niet noodzakelijk automatisch tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De gevolgen hiervan moeten opnieuw worden beoordeeld naargelang de concrete omstandigheden en dit zowel uit het oogpunt van de bewijslevering als van de opportuniteit tot het opleggen van een sanctie en de omvang ervan. Het komt in eerste instantie aan de gewestelijke entiteit toe om

binnen haar discretionaire bevoegdheid te oordelen over de (boeteverlagende) gevolgen van de overschrijding van de redelijke termijn. Het College oefent hierop een wettigheidstoezicht uit en gaat met name na of de boetebeslissing op dat punt niet kennelijk onredelijk is.

2.

De gewestelijke entiteit overweegt met betrekking tot het tijdsverloop en de gevolgen hiervan in de bestreden beslissing het volgende:

“ ...

4.2.1. De ernst van de feiten

... In casu was geen aktename van melding bekomen vooraleer de exploitatie van voornoemde tot de derde klasse ingedeeld opslag van dierlijk mest werd aangevat. Hierdoor wordt de controle over deze activiteiten en de risicobeoordeling voor de omgeving onmogelijk gemaakt, minstens ernstig bemoeilijkt.

...

4.2.3. De omstandigheden

... De gewestelijke entiteit ging per schrijven van 22 juli 2020 over tot kennisgeving van het voornemen om een bestuurlijke geldboete op te leggen ... De boetebeslissing moet binnen een termijn van honderdtachtig dagen na deze kennisgeving genomen worden (artikel 16.4.37 DABM). Deze termijn was geschorst zolang de toegestane betalingstermijn van de initieel voorgestelde geldsom liep (artikel 16.4.36, §3 DABM) en ving pas na afloop daarvan aan. Deze termijn van honderdtachtig dagen is een termijn van orde, waarvan de overschrijding niet gesanctioneerd wordt. Deze beslissingstermijn is inmiddels verstreken. De gewestelijke entiteit is evenwel van oordeel dat de feiten voldoende ernstig zijn om alsnog een bestuurlijke geldboete op te leggen en acht het, wegens de voorliggende overschrijding van de beslissingstermijn en rekening houdende met de concrete elementen in het dossier, passend en redelijk om het boetebedrag te verlagen tot 1.000 euro.

...”

3.

Verzoekende partij toont niet aan dat de mogelijkheid van de gewestelijke entiteit om een alternatieve bestuurlijke geldboete op te leggen voor het milieumisdrijf op het ogenblik van de bestreden beslissing al was verjaard, zodat haar kritiek op de gebrekkige motivering daarover in de bestreden beslissing niet relevant is.

Als de gewestelijke entiteit een milieumisdrijf wil bestraffen met een alternatieve bestuurlijke geldboete beschikt ze daarvoor overeenkomstig artikel 16.4.30 DABM over een vervaltermijn van 5 jaar na de datum van afsluiting van het proces-verbaal dat over dit milieumisdrijf is opgesteld. De scharnierdatum betreft dus het ogenblik waarop het milieumisdrijf door de

verbalisant wordt vastgesteld en niet het ogenblik waarop dit wordt gepleegd. In die optiek is de bewering van verzoekende partij dat het milieumisdrijf op het ogenblik van de opmaak van het PV al langer bestond en ook gekend was bij de gemeente niet relevant. Verzoekende partij betwist ook niet dat de bestreden beslissing op basis van het op 12 augustus 2019 afgesloten PV is genomen binnen de vijfjarige vervalttermijn in artikel 16.4.30 DABM.

De redenering van verzoekende partij steunt bovendien ten onrechte zonder meer op het uitgangspunt dat de meldingsplichtige mestopslag, zoals door de verbalisant vastgesteld in het PV, aldaar al aanwezig is sinds de melding in 1995 of 1997 dan wel minstens sinds de controle van de exploitatie door de Afdeling Landbouw en Visserij in 2015 en de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 27 juni 2016 houdende weigering van haar aanvraag tot regularisatie van onder meer de mestvaalt. Zoals hoger gesteld (bij de beoordeling van het zesde middel) betekent het meldingsplichtig karakter van de mestopslag 'op het ogenblik van de opmaak van het PV' niet noodzakelijk dat de mestopslag ook al eerder en met name in de periode 1995-1997 dan wel de periode 2015-2016 meldingsplichtig was, terwijl verzoekende partij niet concreet aantoont wanneer de mestopslag aldaar meldingsplichtig is geworden doordat het volume hiervan meer bedraagt dan 10 m³.

4.

Verzoekende partij wijst bij de betwisting van de bestreden beslissing op basis van de verjaring tevergeefs op de verjaringstermijnen in artikel 16.4.8bis, §1 DABM omdat deze betrekking hebben op het opleggen van bestuurlijke maatregelen en dus niet van toepassing zijn bij het opleggen van bestuurlijke geldboeten. Haar bewering dat de verjaringstermijn van twintig jaar in artikel 16.4.8bis, §1, lid 2 DABM is verstreken omdat uit de melding van 1995 blijkt dat de exploitatie van de mestopslag al in 1995 is aangevangen dient dus niet te worden onderzocht, ongeacht de vaststelling dat ze dit (gelet op de beoordeling hierboven) ook niet concreet aantoont. Dit geldt ook voor haar standpunt dat de verjaringstermijn in artikel 16.4.8bis, §1, lid 1 DABM onverenigbaar is met de Grondwet en met het EVRM, zodat haar verzoek om daarover een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof niet dienstig is voor de oplossing van het geschil.

Artikel 16.4.8bis, §1 DABM voorziet 'met betrekking tot het opleggen van bestuurlijke maatregelen' in het kader van de vaststelling van een milieumisdrijf twee verjaringstermijnen, met name een termijn van vijf jaar nadat het proces-verbaal voor het milieumisdrijf door de toezichthouder is afgesloten en een (maximum)termijn van 20 jaar nadat het milieumisdrijf is gepleegd. In de parlementaire voorbereiding bij dit artikel wordt het volgende overwogen (*Parl.St.* VI.Parl. 2017-18, nr. 1547/1, 18):

“Het gewijzigde artikel 16.4.8bis voorziet in een dubbele verjaringstermijn, waarbij een korte verjaringstermijn van vijf jaar geldt die aanvangt na het afsluiten van ... het proces-verbaal (cf. aanvangspunt vervaltermijn met betrekking tot bevoegdheid tot het opleggen van administratieve geldboetes) en een langere termijn van twintig jaar die aanvangt op het ogenblik van het plegen van ... het milieumisdrijf. Het blijvend aanknopen voor de korte verjaringstermijn bij het opstellen van ... een proces-verbaal is enerzijds ingegeven door het feit dat milieuschendingen zich soms pas na jaren op duidelijke wijze manifesteren en kunnen worden vastgesteld, waarna de overheid pas de nodige actie kan ondernemen. Hierbij kan bijvoorbeeld gedacht worden aan bodemverontreinigingen die zich pas jaren na het voltrekken van het misdrijf manifesteren. Anderzijds zou het vanuit het standpunt van de rechtszekerheid voor de burger niet verantwoord zijn om, wegens het later manifesteren van de gevolgen van milieuschendingen, een unieke lange verjaringstermijn te bepalen die alleen aanvangt op het ogenblik van het plegen van de milieuschending. Bijgevolg werd geopteerd voor een dubbele verjaringstermijn die de overheid verplicht te ageren binnen een gepaste termijn na de vaststelling van ... het milieumisdrijf, zonder de mogelijkheid voor de overheid in het gedrang te brengen om de milieuschendingen vast te stellen rekening houdend met het feit dat de gevolgen van dergelijke schendingen zich pas na langere tijd kunnen manifesteren.

De langere duur van de bijkomende verjaringstermijn in vergelijking met deze vooropgesteld in het algemeen strafrecht (wanbedrijven verjaren vijf jaar na de feiten) en de VCRO (vijf of tien jaar te rekenen vanaf de dag waarop het misdrijf werd gepleegd) is te verantwoorden vanuit het gegeven dat milieuschendingen in aard essentieel verschillend zijn van andere (stedenbouwkundige) misdrijven, waarbij de gevolgen van (bepaalde) milieuschendingen zich pas veel later na het feit/.../milieumisdrijf manifesteren of kenbaar worden. Teruggrijpen naar de dertigjarige verjaringstermijn, zoals deze wordt vooropgesteld in artikel 2227ter, §1, van het Burgerlijk Wetboek voor vorderingen tot vergoeding van maatregelen ter voorkoming of herstel van milieuschade en die ook is voorzien in het kader van de milieuschaderegeling, werd met betrekking tot de bestuurlijke maatregelen dan weer als onredelijk lang ervaren.

Het gewijzigde artikel vergroot in elk geval de rechtszekerheid voor de burger nu in tegenstelling tot de vroegere regeling een finale verjaringstermijn van twintig jaar na het plegen van ... het milieumisdrijf wordt vooropgesteld, waarna het opleggen van een eerste bestuurlijke maatregel onmogelijk wordt, en niet alleen wordt teruggekoppeld naar het ogenblik waarop ... het proces-verbaal worden opgesteld. In dit laatste geval is de verjaringstermijn immers afhankelijk van een overheidsdaad die moet worden gesteld en waarop de burger geen enkele impact heeft.

Hoewel bij het niet-uitvoeren van een bestuurlijke maatregel hiervoor een nieuw proces-verbaal kan worden opgesteld en dit nieuwe proces-verbaal een nieuwe verjaringstermijn doet lopen waarbinnen een nieuwe bestuurlijke maatregel, desgevallend met dwangsom, kan worden

opgelegd, voorziet de tweede paragraaf van artikel 16.4.8bis in een aantal situaties waarin de verjaringstermijnen worden geschorst om te vermijden dat de mogelijkheid tot het (opnieuw) opleggen van een (gewijzigde) bestuurlijke maatregel zou verjaren ingevolge het verstrijken van de verjaringstermijn tijdens de uitvoeringstermijn van de bestuurlijke maatregel of ingevolge procedures gevoerd door de overtreder.”

De verjaringstermijnen in artikel 16.4.8bis, §1 DABM, waarop verzoekende partij haar argumentatie steunt, hebben dus betrekking op het opleggen van bestuurlijke maatregelen, die moeten worden onderscheiden van bestuurlijke geldboeten. Artikel 16.4.2 DABM, dat ressorteert onder ‘Afdeling I: Algemene bepalingen’ van ‘hoofdstuk IV: Bestuurlijke Handhaving’ van ‘Titel XVI: Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen’, bepaalt immers dat ‘bestuurlijke handhaving de vorm kan aannemen van bestuurlijke maatregelen of van bestuurlijke geldboeten’, waarbij er ‘samen met bestuurlijke maatregelen een bestuurlijke dwangsom kan worden opgelegd voor het geval dat de bestuurlijke maatregelen niet of niet tijdig worden uitgevoerd’. De bestuurlijke maatregelen worden vervolgens nader uitgewerkt in ‘Onderafdeling I: Oplegging’ van ‘Afdeling II: Bestuurlijke maatregelen en bestuurlijke dwangsom’, waaronder artikel 16.4.8bis, §1 DABM ressorteert, terwijl de bestuurlijke geldboeten nader worden uitgewerkt in ‘Afdeling IV: De bestuurlijke geldboeten’, waaronder artikel 16.4.30 DABM ressorteert. In de parlementaire voorbereiding bij artikel 16.4.2 DABM wordt het volgende overwogen (*Parl.St.* VI.Parl. 2006-07, nr. 1249/1, 14 en 41-42):

“In tegenstelling tot de bestuurlijke geldboeten die veeleer een bestraffend karakter hebben (of althans zo aanvoelen), zijn de bestuurlijke maatregelen die dit ontwerp van decreet voorstelt, geen sancties. Bestuurlijke maatregelen kunnen namelijk steeds worden opgelegd, zelfs in het kader van de strafrechtelijke handhaving. Drie vormen van bestuurlijke maatregelen zijn mogelijk: het bevel tot regularisatie, het bevel tot staking en de bestuursdwang. De bestuurlijke geldboeten worden beschouwd als een vorm van sanctie. Gemeenschappelijk aan beide is dat ze niet worden opgelegd door een strafrechter, want dan zou er sprake zijn van een strafrechtelijke sanctie. Het verschil tussen een bestuurlijke maatregel en een bestuurlijke geldboete ligt hem vooral in de aard, de gradatie en de finaliteit van het aangewende instrumentarium. Bij bestuurlijke maatregelen is het immers niet zozeer de bedoeling om de overtreder in persoon te raken, dan wel om een einde te stellen aan een milieu-inbreuk of milieumisdrijf, zijn gevolgen geheel of gedeeltelijk ongedaan te maken en herhaling ervan te voorkomen. De bestuurlijke geldboete, al of niet gekoppeld aan een ontneming van het wederrechtelijk verkregen vermogensvoordeel, beoogt daarentegen een geheel andere finaliteit: pijn in de portefeuille louter ter wille van de pijn. Het primaire doel van de sanctie ligt hier duidelijk in de leedtoevoeging.

...

Bestuurlijke handhaving kan twee vormen aannemen: ofwel gaat het om bestuurlijke maatregelen, ofwel specifiek om bestuurlijke geldboeten, eventueel vergezeld van een bestuurlijke ontneming van het wederrechtelijk verkregen vermogensvoordeel.

Dat in dit decreet gekozen wordt voor het woordgebruik ‘bestuurlijke maatregelen’, is zeker niet toevallig. De maatregelen die hiermee worden bedoeld, zijn namelijk acties, uitgaande van personen die bevoegd zijn om ze te nemen, die er specifiek op gericht zijn om een vastgestelde milieu-inbreuk of milieumisdrijf te beëindigen, zijn gevolgen ongedaan te maken en herhaling ervan te voorkomen. Het opzet van de maatregelen die getroffen kunnen worden, ligt dus duidelijk in de beëindiging van een milieu-inbreuk of milieumisdrijf, in het ongedaan maken van de gevolgen ervan en in het voorkomen van herhaling ervan. De maatregelen beogen dus geenszins in eerste instantie de bestraffing (in de betekening van leedtoevoeging) van de pleger van een milieu-inbreuk of de dader van een milieumisdrijf.”

Het betoog van verzoekende partij op basis van artikel 16.4.8bis, §1 DABM berust dus op een foutief juridisch uitgangspunt en is dan ook niet relevant in het kader van het wettigheidstoezicht op de bestreden boetebeslissing. Uit het administratief dossier blijkt overigens ook niet dat er aan verzoekende partij een bestuurlijke maatregel is opgelegd. In die optiek verwijt ze de gewestelijke entiteit ook tevergeefs dat de bestreden beslissing ter zake niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek en niet afdoende is gemotiveerd.

5.

Verzoekende partij toont tenslotte ook niet aan dat de beoordeling door de gewestelijke entiteit van de gevolgen van de overschrijding van de haar opgelegde decretale ordeterminen kennelijk onredelijk is in het licht van de ernst van het milieumisdrijf en dat er redenen zijn om de boete bijkomend te verminderen omwille van het tijdsverloop van de boeteprocedure.

Uit het administratief dossier blijkt dat de procureur des Konings op 23 juni 2020 beslist dat het milieumisdrijf niet strafrechtelijk zal worden behandeld en dat de gewestelijke entiteit deze beslissing op 30 juni 2020 ontvangt. De gewestelijke entiteit brengt verzoekende partij vervolgens op 22 juli 2020 op de hoogte van het voornemen om haar eventueel een bestuurlijke geldboete op te leggen, waarbij ze haar in eerste instantie meldt dat ze in aanmerking komt voor een bestuurlijke transactie mits betaling van de voorgestelde geldsom, waardoor de procedure tot oplegging van een alternatieve bestuurlijke geldboete tijdelijk is geschorst. Op 12 juli 2021 beslist de gewestelijke entiteit om een geldboete op te leggen, maar naar aanleiding van het verzoek tot vernietiging hiervan door verzoekende partij, in het kader waarvan deze nieuwe informatie bijbrengt, trekt ze deze beslissing op 5 oktober 2021 terug in. Vervolgens beslist de gewestelijke entiteit op 17 december 2021 opnieuw om een geldboete

op te leggen. De gewestelijke entiteit heeft de termijn van 180 dagen waarbinnen ze in beginsel moet beslissen over het opleggen van een geldboete en die een aanvang neemt vanaf de kennisgeving aan de vermoedelijke overtreder van haar voornemen hiertoe dus met ongeveer 11 maanden overschreden.

Verzoekende partij verwijt de gewestelijke entiteit dat deze niet alleen de ordeterminen en in het bijzonder haar beslissingstermijn van 180 dagen niet respecteerde, maar ook en vooral dat ze bij haar beoordeling van de omstandigheden en in het bijzonder de gevolgen van het tijdsverloop geen rekening houdt met de 'retroacten' in de periode 2015-2020 vooraleer de boeteprocedure werd opgestart, waaruit blijkt dat de overheid toen al kennis had van de meldingsplichtige exploitatie van de mestvaalt.

De gewestelijke entiteit oordeelt in de bestreden beslissing dat 'de feiten voldoende ernstig zijn om alsnog een bestuurlijke geldboete op te leggen' maar dat de opgelegde boete omwille van het tijdsverloop wordt verlaagd van 1.125 euro tot 1.000 euro ofwel met 125 euro. Hieruit blijkt dat ze erkent dat de redelijke termijn waarbinnen de boeteprocedure in het licht van de concrete omstandigheden moest worden afgehandeld dermate is overschreden dat dit gegeven moet leiden tot een boetevermindering om het mogelijk nadeel dat verzoekende partij heeft geleden door het onredelijk lang uitblijven van een boetebeslissing te herstellen. De gewestelijke entiteit geeft daarbij concreet aan van welk basisbedrag ze vertrekt en hoeveel dit wordt verlaagd, zodat het College in het kader van de legaliteitstoets waarmee het is belast kan beoordelen of de toegepaste vermindering van de boete niet kennelijk onredelijk is in het licht van de termijnoverschrijding en de gegevens van het dossier.

Verzoekende partij toont niet aan dat een bestraffing in het licht van de aard en de ernst van de feiten niet langer passend en noodzakelijk is en dat de door de gewestelijke entiteit toegepaste herleiding van de boete niet evenredig is met de termijnoverschrijding en de concrete gegevens van het dossier. Haar argumentatie dat de gewestelijke entiteit bij haar beoordeling ten onrechte geen rekening houdt met de feitelijke gebeurtenissen die de opstart van de boeteprocedure zijn vooraf gegaan en waaruit volgens haar blijkt dat de gemeente al langer kennis had van de exploitatie van de meldingsplichtige mestvaalt vormt feitelijk kritiek op de ordeterminen in de artikelen 16.4.36 en 16.4.37 DABM, zonder dat ze aantoonst dat de beoordeling van de gewestelijke entiteit op basis van deze decretale termijnen kennelijk onredelijk is. Ongeacht de vaststelling dat verzoekende partij de gewestelijke entiteit bij haar redenering zonder meer vereenzelvigt met andere overheden en in het bijzonder met de gemeentelijke overheid, toont ze (zoals hoger gesteld) bovendien niet concreet aan wanneer de mestopslag aldaar meldingsplichtig is geworden, terwijl het meldingsplichtig karakter van

de mestopslag op het ogenblik van de vaststellingen door de verbalisant niet impliceert dat deze mestopslag ook al eerder meldingsplichtig was en met name op het ogenblik van de melding in 1995, dan wel de controle door de Afdeling Landbouw en Visserij in juni 2015 of de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van 27 juni 2016. In die optiek maakt ze ook niet aannemelijk dat de overschrijding door de gewestelijke entiteit van de redelijke termijn in voorliggend dossier gevolgen had uit het oogpunt van de bewijslevering en haar recht van verdediging heeft aangetast. Ze maakt ook niet aannemelijk dat ze hierdoor zichtbaar schade of nadelen heeft ondervonden en reikt alleszins geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat het mogelijks door haar geleden nadeel door het overschrijden van de ordeterminen niet adequaat is hersteld door de herleiding van het initiële boetebedrag.

De middelen worden verworpen.

V. Verzoek tot anonimisering

Standpunt van de partijen

Verzoekende partij vraagt op basis van artikel 46 DBRC-decreet om bij de publicatie van het arrest daaruit haar naam weg te laten in het licht van de tegen haar ontketende 'lasterlijke Facebook-campagne'.

Beoordeling door het College

Artikel 46, lid 2 DBRC-decreet voorziet dat 'bij de publicatie van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil voor een Vlaams bestuursrechtcollege, kan worden weggelaten', waarbij 'dat verzoek kan worden ingediend in het verzoekschrift'. Uit de tekst van artikel 46, lid 2 DBRC-decreet, waarop verzoekende partij zich beroept, blijkt duidelijk dat de vraag tot depersonalisatie enkel kan gebeuren door een 'natuurlijke persoon', terwijl verzoekende partij een rechtspersoon is. Het verzoek tot depersonalisatie wordt dan ook verworpen.

VI. Beslissing

1. Het beroep wordt verworpen.
2. De kosten van het beroep, begroot op 100 euro rolrecht, zijn ten laste van verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken in zitting van 9 februari 2023 door de eerste kamer.

De griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,